

(Vladimír Varga) Strach je pre nás najväčšou prekážkou, aby sme poznali, milovali a nasledovali Ježiša ako toho, kto zjavuje tvár Otca. Máme strach zanechať obraz, ktorý sme si o Bohu sami vytvorili. Boh, ktorý odmeňuje „dobrých“ a trestá „zlých“. Boh, ktorý sa takmer zabáva v „špionáži“ v našich životoch, aby tam našiel niečo, za čo by sme nejakým spôsobom mohli „zaplatiť“. Boh, ktorý je hneď pripravený poslať rovno do pekla každého, kto nerešpektuje literu katechizmu. Boh, ktorý neustále vyžaduje obeť a umŕtvovanie, aby upokojil svoj hnev.

To je často tvár Boha, ktorého „milujeme“, ktorého sa bojíme a ktorému slúžime: Boh, s ktorým sa dá zjednávať, s ktorým sa môžete „dohodnúť na cene“. Ak mu ponúkneme liturgie a „skutky sebazaprenia“, môžeme čerpať z jeho dobrotivosti. Boh, pre ktorého je správne trpieť tu, aby sme došli „až tam do neba“. Ale je toto Boh Ježiša Krista? Je to tvár Otca, ktorú Ježiš zjavuje? V našich spoločenstvách často vidíme mátohy, pretože naháňajú strach. Mať vieru znamená „kráčať po vodách“, čiže spoliehať sa výlučne na slovo Ježiša a nie na naše istoty. „Pane, zachráň ma!“

(Zamyslenie pre východný obrad z [Časopisu Slovo](#).)